

Sermon Notes

Second Sunday after Christmas

St. Patrick's Episcopal Church

January 3, 2021

In this morning's Gospel we hear the story of Jesus' visit to the temple at the age of twelve. This is the only story we have in the Gospels about the life of Jesus between the time of his birth and his baptism.

Jesus is with his parents on a pilgrimage to Jerusalem at the time of Passover. Jewish men were required to come to Jerusalem for the feasts of Passover, Pentecost, and the Tabernacles. On their way home, Mary and Joseph realized that Jesus was missing. Since they were traveling in a large group of families, they did not worry at first that Jesus was not with them. In such a large group everyone looked out for one another. When they finally realized that Jesus was not with the group, they returned to Jerusalem to find him. After three days they found him in the temple discussing the application of Jewish law to everyday life. Notice that the time it took to find Jesus is the same amount of time between the time when Jesus was crucified and when he rose from the dead.

Upon finding Jesus, his parents rebuked him for leaving them. But Jesus rebuked them by saying he must be about his Father's affairs.

In the Jewish faith, twelve years of age is the age when youth are considered to be ready to assume adult roles within the faith. Once they have completed their Bar or Bat Mitzvahs, they are considered to be adult members.

As Episcopalians and Christians, we too, in the not so distant past, enrolled twelve year olds as adult members in our parishes. Through confirmation, twelve year olds were given adult status and allowed to receive communion for the first time. Confirmation instruction was given before confirmation. The confirmation service took place during a weekday evening with the Bishop presiding. Through the laying on of hands and blessing, twelve year olds became adult members of the church.

In my case the one thing I remember about confirmation instruction was having to memorize the Lord's Prayer (easy) and the Apostle's Creed (not so easy). I found memorization onerous both in this case and in school and vowed never to require any persons I instructed with having to memorize anything.

After becoming a priest, I found the best age to provide confirmation instruction was 16 and 17. Or juniors in high school. I found youth at these ages to be in the process of doing what Jesus did in our Gospel reading. Youth at these ages are forming their own ideas about faith and are ready to make a decision for themselves as to whether or not they wish to be confirmed.

In our liturgies in today's church, confirmation and baptism have been combined and take place when persons are baptized. The baptism occurs with the blessing of water and confirmation takes place with the anointing of oil. We do this for two reasons. First we want all persons, children and adults to be a

part of the parish family by participating fully in the sacrament of Holy Communion. Secondly, we have brought the rites together as they were administered in the early church.

In the first few hundred years of the church's existence, only adults were baptized and conformed. But as the church grew, families worried that if their children were not baptized, they would not enter heaven if they died. Of course in those years, many infants did die before becoming adults.

We also have moved the administration of baptism and confirmation to Sundays. And we celebrate the Eucharist every Sunday. This too is in line with the practices of the early church. Of course we still offer confirmation instruction to both adults and youth if they wish to receive the laying on of hands by a Bishop.

Over the years we have changed many of the ways in which we worship. Today in the midst of the pandemic, we find ourselves having to adapt our ways of worship. We now broadcast our services or gather through such Internet services as Zoom. People wonder how the pandemic and these changes in how we worship will affect us once the pandemic is under control. Some say they will continue with electronic worship. I hope not, at least not for the majority of the congregation. I think to fully grow and nurture our faith, we need to be together when we worship. We do not know God just individually but corporately as well. Our lives together strengthen our faith and give us opportunities to reach out to our communities and show our faith to the world.

Two questions to reflect upon:

1. When in your life has your mourning turned to joy and peace?
2. In what ways does God dwell, take up residence, with you or with our congregation?

Bài Giảng

Chủ nhật thứ hai sau lễ Giáng sinh

Nhà thờ St. Patrick's Episcopal

Ngày 3 tháng 1 năm 2021

Trong Phúc Âm sáng nay, chúng ta nghe câu chuyện về chuyến viếng thăm đền thờ của Chúa Giê-su ở tuổi mười hai. Đây là câu chuyện duy nhất mà chúng ta có trong các sách Phúc âm về cuộc đời của Chúa Giê-xu, giữa thời gian sinh ra và lễ rửa tội của Ngài Chúa Giê-su đang cùng cha mẹ hành hương đến Giê-ru-sa-lem vào thời điểm Lễ Vượt Qua.

Những người đàn ông Do Thái được yêu cầu phải đến Giê-ru-sa-lem để dự lễ Vượt qua, Lễ Ngũ Tuần, và Lễ Xây Dựng Nhà Thánh (Tabernacles). Trên đường về nhà, Mary và Joseph nhận ra Chúa Giêsu đã mất tích. Vì họ đi du lịch trong một nhóm lớn các gia đình, lúc đầu họ không lo lắng khi Chúa Giê-xu không ở với họ. Trong một nhóm lớn mọi người săn sóc cho nhau. Cuối cùng khi họ nhận ra là Chúa Giê-xu không ở cùng nhóm, họ trở lại Jerusalem để tìm . Sau ba ngày, họ tìm thấy Jesus đang ở đền thờ thảo luận về việc áp dụng luật Do Thái vào cuộc sống hàng ngày. Xin lưu ý rằng thời gian tìm thấy Chúa Giê-su bằng khoảng thời gian giữa lúc Chúa Giê-su bị đóng đinh và khi Chúa sống lại từ cõi chết (3 ngày) .

Khi tìm thấy Chúa Giê-su, cha mẹ cậu đã quở trách vì đã bỏ rơi họ. Nhưng Chúa Giêsu đã quở trách họ nói rằng ông ấy phải lo công việc của Cha Người.

Trong đức tin của người Do Thái, mười hai tuổi là độ tuổi mà trẻ được coi là sẵn sàng đảm nhận vai trò người lớn trong đức tin. Khi họ đã hoàn thành “Bar” của họ hoặc Bat Mitzvahs, chúng được coi là thành viên trưởng thành.

Là những người theo đạo Tân giáo và Cơ đốc nhân, chúng ta cũng vậy, trong quá khứ không xa, mười hai tuổi được ghi danh là thành viên trưởng thành trong giáo xứ của chúng ta. Thông qua lễ Xác Nhận (confirmation, Lễ Thêm Sức) mười hai tuổi đã được ban cho tình trạng người lớn và được phép rước lễ lần đầu tiên.

Các Hướng dẫn xác nhận đã được ban ra trước khi xác nhận. Lễ Xác Nhận diễn ra trong một buổi tối các ngày trong tuần với Đức Giám Mục chủ tế. Thông qua việc đặt bàn tay và ban phước lành, những đứa trẻ mười hai tuổi đã trở thành thành viên trưởng thành của nhà thờ.

Trong trường hợp của tôi, một điều tôi nhớ về Hướng dẫn xác nhận là phải ghi nhớ Lời cầu nguyện của Chúa (dễ) và Kinh Tin kính của Sứ đồ (không dễ lắm). Tôi đã nhận thấy việc ghi nhớ khó khăn cả trong trường hợp này và trong trường học và thề không bao giờ yêu cầu bất kỳ người nào tôi hướng dẫn phải ghi nhớ bất cứ điều gì.

Sau khi trở thành linh mục, tôi đã tìm được độ tuổi tốt nhất để cung cấp Hướng dẫn xác nhận là 16 và 17 tuổi, hoặc học sinh trung học. Tôi thấy tuổi trẻ ở những độ tuổi này đang ở trong tiến trình thực hiện những gì Chúa Giêsu đã làm trong bài đọc Tin Mừng của chúng ta. Thanh niên ở những độ tuổi này hình thành ý tưởng của riêng họ về đức tin và sẵn sàng đưa ra quyết định cho chính họ về việc họ có muốn được xác nhận (confirmed) hay không.

Trong các phụng vụ của chúng ta ở nhà thờ ngày nay, Lễ Xác nhận và Phép Báp têm đã được kết hợp và diễn ra khi mọi người được rửa tội. Phép Báp têm xảy ra với sự ban phước của nước và lễ Xác Nhận diễn ra với sự xúc dầu. Chúng tôi làm điều này cho hai lý do. Trước tiên, chúng tôi muốn tất cả mọi người, trẻ em và người lớn trở thành một phần của gia đình giáo xứ bằng cách tham dự đầy đủ bí tích Rước Lễ. Thứ hai, chúng tôi đã kết hợp các nghi thức lại với nhau như chúng được thực hiện trong Hội thánh đầu tiên.

Trong vài trăm năm sau khi nhà thờ đầu tiên được thiết lập, chỉ người lớn mới được làm báp têm và xác nhận. Nhưng khi nhà thờ phát triển, các gia đình lo lắng rằng nếu con cái của họ không được rửa tội, chúng sẽ không được vào thiên đàng nếu chúng chết. Tất nhiên trong những năm đó, nhiều trẻ sơ sinh đã chết trước khi trở thành người lớn.

Chúng tôi cũng đã chuyển việc quản lý Lễ Báp têm và Xác nhận sang các Chủ nhật.

Và chúng ta cử hành Bí tích Thánh Thể vào mỗi Chúa nhật. Điều này cũng phù hợp với thông lệ của Hội thánh đầu tiên. Tất nhiên, chúng tôi vẫn cung cấp Hướng dẫn xác nhận cho cả người lớn và thanh thiếu niên nếu họ muốn nhận được sự đặt tay của một Giám mục.

Trong những năm qua, chúng tôi đã thay đổi nhiều cách thức thờ phượng. Trong thời gian đại dịch hiện nay, chúng ta thấy mình phải điều chỉnh cách thờ phượng của mình.

Giờ đây, chúng tôi phát sóng các dịch vụ của mình hoặc thu thập thông qua các dịch vụ Internet như Zoom.

Mọi người tự hỏi đại dịch và những thay đổi trong cách chúng ta thờ phượng này sẽ ảnh hưởng như thế nào đến chúng ta một khi đại dịch được kiểm soát. Một số người nói rằng họ sẽ tiếp tục thờ phượng qua internet. Tôi hy vọng là không, ít nhất là không đối với đa số hội chúng. Tôi nghĩ là để hoàn thành sự phát triển và củng cố đức tin của chúng ta, chúng ta cần ở bên nhau khi chúng ta thờ phượng. Chúng ta không chỉ muốn biết về Chúa một cách cá nhân mà là với tư cách đoàn thể. Trong cuộc sống, chúng ta cùng nhau củng cố niềm tin của chúng ta và tạo cơ hội cho chúng ta tiếp cận với cộng đồng và thể hiện niềm tin với thế giới.

Hai câu hỏi cần suy ngẫm:

1. Có khi nào trong cuộc đời, sự đau buồn của bạn chuyển sang niềm vui và sự bình an không ?
2. Đức Chúa Trời ngự đến và ở với bạn hoặc với cộng đồng chúng ta bằng những cách nào ?